

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Zadru

Borelli 9, Zadar

Poslovni broj Pr-175/2022-62

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Zadru, po sucu tog suda Marku Baraki, na temelju prijedloga sudskog savjetnika Mateja Zurka, u pravnoj stvari tužitelja Dine Bulića, OIB:64510980596, iz Briševa, Ul. Samostalne satnije Briševo 32, zastupanog po odvjetnicima iz OD Korljan i partneri u Zadru, protiv tuženika Republike Hrvatske, Ministarstvo unutarnjih poslova OIB: 52634238587, zastupano po ODO – GUO Zadar, radi isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 19. svibnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zakonskog zastupnika tužene, 26. svibnja 2026.

presudio je

Nalaže se tuženoj isplatiti tužitelju iznos od 1.931,93 EUR bruto sa zakonskim zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 187,66 EUR od dana 16. veljače 2019. godine,
- na iznos od 126,13 EUR od dana 16. ožujka 2019. godine,
- na iznos od 5,78 EUR od dana 16. srpnja 2019. godine,
- na iznos od 15,45 EUR od dana 16. prosinca 2019. godine,
- na iznos od 128,70 EUR od dana 16. siječnja 2020. godine,
- na iznos od 103,77 EUR od dana 16. veljače 2020. godine,
- na iznos od 119,08 EUR od dana 16. ožujka 2020. godine,
- na iznos od 209,68 EUR od dana 16. travnja 2020. godine,
- na iznos od 138,57 EUR od dana 16. svibnja 2020. godine,
- na iznos od 308,24 EUR od dana 16. lipnja 2020. godine,
- na iznos od 283,99 EUR od dana 16. srpnja 2020. godine,
- na iznos od 46,44 EUR od dana 16. kolovoza 2020. godine,
- na iznos od 79,66 EUR od dana 16. rujna 2020. godine,
- na iznos od 86,11 EUR od dana 16. studenoga 2020. godine,
- na iznos od 45,35 EUR od dana 16. prosinca 2020. godine,
- na iznos od 47,32 EUR od dana 16. siječnja 2021. godine,

po stopi koja se za razdoblje od 16. veljače 2019. godine do 31. prosinca 2022. godine obračunava za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a za razdoblje od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje

za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, sve u roku od 15 dana, osim na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanim u bruto plaći.

II. Nalaže se tuženoj po osnovi naknade troškova ovog parničnog postupka isplati tužitelju iznos od 4.524,50 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 26. svibnja 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se za više zatraženi iznos u visini od 1.750,00 EUR zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

III. Odbija se zahtjev tužene za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj Dino Bulić iz (dalje: tužitelj) 1. rujna 2022. podnosi tužbu protiv tužene Republike Hrvatske (dalje: tužena) u kojoj navodi da se je u skladu s odredbom čl. 186. a Zakona o parničnom postupku prije podnošenja ove tužbe i to 29. lipnja 2022. tužitelj obratio tuženoj sa zahtjevom za mirno rješenje spora, na koji zahtjev je tužena negativno odgovorila dopisom od dana 8. kolovoza 2022. godine, broj: N-DO-133/2022-4, čime da su se stekli uvjeti za podnošenje tužbe. Naime, tužitelj da je od 1. travnja 2018. godine naovamo neprekidno zaposlen u Ministarstvu unutarnjih poslova Republike Hrvatske (dalje samo: MUP), kao policijski službenik Policijske uprave Zadarske, Postaja pomorske policije Zadar. Obzirom da je tužitelj svoje radne zadatke obavljao kao policijski službenik na moru, priroda njegova posla iziskivala je prekovremeni rad, rad noću, rad subotom, nedjeljom, blagdanima itd. Naime, organizacija rada bila je takva da je tužitelj određeni broj dana u mjesecu (a koji broj varira od mjeseca do mjeseca) proveo „na terenu“, odnosno na ophodnom brodu MUP-a, dok je ostatak dana u tekućem mjesecu bio slobodan. Osobito ističe da je tužitelj, temeljem višednevnih radnih naloga poslodavca, u dane zaduženja neprekidno bio na brodu, dakle 24 sata dnevno. Sukladno odredbi čl. 86. „starog“ Zakona o radu (Narodne novine broj: 149/2009, 61/2011, 82/2012, 73/2013) i odredbi čl. 94. aktualnog Zakona o radu (Narodne novine broj: 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 64/23; ZoR), radnik da ima pravo na povećanu plaću za prekovremeni i noćni rad te za rad nedjeljom, blagdanom ili nekim drugim danom za koji je zakonom određeno da se ne radi. Također, sukladno čl. 38. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike da je propisano kako će se osnovna plaća službenika i namještenika uvećati za svaki sat rada i to za rad noću 40%, za prekovremeni rad 50%, za rad subotom 25%, za rad nedjeljom 35%, za rad blagdanom, neradnim danom utvrđenim zakonom i na Uskrs 150%, za rad u drugoj smjeni ako službenik ili namještenik radi naizmjenično, ili najmanje dva radna dana u tjednu, u prvoj i drugoj smjeni 10%, za dvokratni rad s prekidom dužim od 90 minuta 10%, za rad u turnusu 5%. Nadalje, stavkom 2. istog čl. propisano je kako se navedeni dodaci ne isključuju, osim dodataka za rad u turnusu i

rad u drugoj smjeni, dok je stavkom 11. propisano kako je prekovremeni rad svaki sat rada duži od dnevnog radnog vremena te svaki sat rada duži od 40 sati tjedno. Stavkom 12. navedeno je kako se redovni mjesečni fond radnih sati koje službenici i namještenici trebaju raditi u tekućem mjesecu dobije tako da se broj radnih dana u tekućem mjesecu pomnoži s 8 sati. Odredbom čl. 51. aktualnog, odnosno 57. „starog“ Kolektivnog ugovora, da je propisano da ukoliko službenik i namještenik u svoje slobodno vrijeme tijekom terenskog rada zbog okolnosti obavljanja poslova ne smije ili ne može napustiti prostorije ili prijevozno sredstvo u kojima je smješten, tako provedeno vrijeme izvan stvarno odrađenih sati rada smatra se pasivnim dežurstvom. Međutim, ne samo da tužitelj zbog prirode posla nije mogao napustiti plovilo tijekom terenskog rada, već to nije niti smio, obzirom da je morao biti na dispoziciji u svakom trenutku te promptno reagirati u svakoj hitnoj situaciji i odazvati se pozivu nadređenih. Stoga, kako je tužitelj izvan „redovnog radnog vremena“ bio pripravan i u svakoj intervenciji zajednički reagirao s ostalim kolegama i članovima posade, nije riječ o pasivnom dežurstvu već o aktivnoj pripravnosti za rad, odnosno prekovremenom radu, radu noću, nedjeljom i blagdanima za koje tužitelj nije plaćen. Obzirom da tužitelj ne raspolaže cjelovitom evidencijom o prisustvu na radu, platnim listama i radnim nalogima MUP-a po kojima je postupao, predlaže se navedeno pribaviti od Policijske uprave zadarske za cijelo utuženo razdoblje od siječnja 2016. pa do zaključno siječnja 2021. godine. Nadalje, kako tužitelj nema dovoljno stručnih znanja i vještina da samostalno izračuna visinu svog potraživanja na temelju ranije opisanog osnova, predlaže takav zadatak povjeriti stalnom sudskom vještaku financijsko-knjigovodstvene struke, nakon čega da će tužitelj konačno urediti svoje potraživanje. Dakle, po pribavi navedene radnopravne dokumentacije tužitelj predlaže provesti financijsko vještačenje radi utvrđenja visine neisplaćenih plaća tužitelju na ime prekovremenog rada i svih drugih pripadajućih dodataka za svaki mjesec u razdoblju od travnja 2018. do zaključno prosinca 2020. te postavlja tužbeni zahtjev kojim traži da sud tuženoj naloži da tužitelju isplati plaće čiju će visinu i tijek zakonske zatezne kamate tužitelj odrediti nakon što se u sudski spis dostavi tražena radnopravna dokumentacije te se provede financijsko vještačenje. Iz navedenog proizlazi da tužitelj podnosi tzv. stupnjevitu tužbu iz odredbe čl. 186.b Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 122/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje: ZPP).

2. U odgovoru na tužbu dostavljenom sudu 13. ožujka 2023. tužena osporava činjenične navode tužbe i protivi se postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelja kao i eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu u cijelosti. Potraživanje tužitelja da je u cijelosti neosnovano. Nadalje, da tužitelj u tužbi navodi: Tužitelj zbog prirode posla nije mogao napustiti plovilo tijekom terenskog rada, već to nije niti smio, obzirom da je morao biti na dispoziciji u svakom trenutku te promptno reagirati u svakoj hitnoj situaciji i odazvati se pozivu nadređenih. Stoga, kako je tužitelj izvan „redovnog radnog vremena“ bio pripravan i u svakoj intervenciji zajednički reagirao s ostalim kolegama i članovima posade, nije riječ o pasivnom dežurstvu već o aktivnoj pripravnosti za rad, odnosno prekovremenom radu, radu noću, nedjeljom i blagdanima za koje tužitelj nije plaćen.“ Tuženica ističe da kada službenici idu na teren 4 dana po nalogu poslodavca, sasvim je evidentna činjenica da se oni ta 4 dana ne mogu nalaziti kod kuće i da se nalaze na mjestu koje je unaprijed određeno nalogom za terenski rad (ali to je priroda terenskog rada i ne može se tumačiti na način da su službenici 96 sati u dežurstvu). Iz izvješća o radnim nalogima koje podnosi zapovjednik plovila da je razvidno ukupno trajanje službe i efektivni rad za vrijeme trajanja terenskog rada, a također da je

razvidna i činjenica da je hitnih situacija u utuženom periodu bilo svega nekoliko te su netočne tvrdnje podnositelja da je bio na dispoziciji u svakom trenutku. Sukladno Izvješćima o radnim nalogima da je razvidan broj stvarno odrađenih sati rada (rad na moru te rad na kopnu je posebno prikazan u Izvješćima i ubrojen je i jedan i drugi rad u stvarno odrađene sate rada), svaki pristanak u luku, rad pogonskih motora, potrošnja goriva, broj izvršenih kontrola plovila te broj prevaljenih nautičkih milja. Npr. u izvješću se navodi „Posada obavlja pješačku ophodnju po mjestu do 12,00 sati - prevencije radi. U popodnevnim satima isplovili smo prema Sedmovraču i Srednjem kanalu ka Zadarskom kanalu.“ Predmetna Izvješća da su potpisana od strane zapovjednika plovila. Navodi da je institut rada na terenu poseban uvjet rada i kao takav predmet autonomnog reguliranja odnosa između poslodavca i radnika koji je u konkretnom slučaju reguliran odredbom čl. 56. Kolektivnog ugovora. Zakonom o radu da nije regulirao pojam terenskog rada kao ni pojam pripravnosti za vrijeme terenskog rad. Uvidom u dokumentaciju da je utvrđeno da su imenovanom obračunati i isplaćeni svi sati rada sukladno predmetnom članku 44. Kolektivnog ugovoru (za rad noću uvećanje 40%, za rad subotom 25%, za rad nedjeljom 35%, za rad blagdanom 150%, za prekovremeni rad 50%) te je imenovanom u utuženom periodu također isplaćivana naknada za terenski rad u smislu odredbe članka 56. Kolektivnog ugovora te naknada za pasivno dežurstvo u smislu odredbe članka 57. Kolektivnog ugovora, a što je sve razvidno iz obračunskih lista plaće, Platnih lista. Sukladno članku 42. Zakona o policiji (NN 34/2011, 130/12, 89/14, 151/14, 33/15, 121/16, 66/19) koji predstavlja lex specialis, policijski službenik je dužan u obavljanju policijskih poslova raditi po posebnom rasporedu rada koji određuje nadležni rukovoditelj. Nadalje da je na temelju Zakona o policiji donesena Uredba o plaćama policijskih službenika (129/2011). Predmetnom Uredbom da se utvrđuju vrijednosti koeficijenta složenosti poslova radnih mjesta policijskih službenika i visina dodataka za specifičnost policijske službe na osnovi klasifikacije radnih mjesta policijskih službenika razvrstanih u kategorije, potkategorije i razine potkategorija propisane Zakonom o policiji i propisima donesenim na temelju tog Zakona. Plaća policijskog službenika sastoji se od osnovne plaće i dodatka za rad na poslovima s posebnim uvjetima. Osnovna plaća policijskog službenika utvrđuje se množenjem koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta na koje je policijski službenik raspoređen i osnovice za izračun plaće koju utvrđuje Vlada Republike Hrvatske posebnim propisom, uvećane za 0,5% za svaku godinu navršenog radnog staža. Koeficijent složenosti poslova radnog mjesta policijskog službenika sastoji se od osnovnog koeficijenta uvećanog za postotak dodatka za specifičnost policijske službe. Visina dodatka za rad na poslovima s posebnim uvjetima Vlada Republike Hrvatske propisuje posebnom uredbom sukladno Zakonu o državnim službenicima i Zakonu o policiji. Dodatak za specifičnost policijske službe utvrđuje se za: 1. povećanu opasnost za život i zdravlje policijskog službenika, 2. osobno policijsko zvanje, 3. odgovornost u sustavu hijerarhije rukovođenja. Sukladno članku 6. Uredbe dodatak na osobno policijsko zvanje obračunava se prema osobnom zvanju policijskog službenika bez obzira na koje je radno mjesto raspoređen. Navodi kako se policijskim službenicima pomorske policije staž osiguranja računa u povećanom trajanju tako da se svakih 12 mjeseci stvarno provedenih u obavljanju policijskih poslova računa kao 16 mjeseci staža osiguranja sukladno čl. 17. Zakona o policiji. Iako terenski dodatak služi za pokriće povećanih troškova za vrijeme rada na terenu, u Kolektivnom ugovoru kojim je određeno pravo radnika na naknadu tog troška propisani su i uvjeti koji moraju biti ispunjeni za ostvarivanje tog prava. Tako se pravo na terenski dodatak, a koji predstavlja primanje iz radnog odnosa uvjetuje trajanjem terenskog rada. Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda da nije životno i logično da bi efektivni (stvarni,

faktični) rad službenika trajao neprekidno 24 sata dnevno, četiri do sedam dana uzastopno (u tom smislu i Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu posl. br. Revr 753/09-2 od 17. studenog 2009.). Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda pravo na uvećanje plaće za prekovremeni rad iz čl. 39. st.1. Kolektivnog ugovora službenik može ostvariti samo za stvarno odrađene sate rada duže od punog radnog vremena, a ne i za sate kada službenik nije stvarno izvršavao radne zadatke. Nadalje, sukladno članku 57. Kolektivnog ugovora vrijeme provedeno na brodu izvan stvarno odrađenih sati rada da se smatra pasivnim dežurstvom (pripravnost za rad), te je sukladno čl. 44. st. 4. Kolektivnog ugovora, za vrijeme provedeno na pasivnom dežurstvu tužitelju isplaćeno 10% satnice redovnog rada u tekućem mjesecu za svaki sat pasivnog dežurstva. Upućuje na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj. Revr-1127/13 od 11. svibnja 2016., a koje je doneseno povodom izjavljene revizije u predmetu tužitelja, policijskog službenika Pomorske policije kojim je prihvaćena revizija tuženice na način da su ukinute prvostupanjska i drugostupanjska presuda i predmet vraćen na ponovno suđenje. U obrazloženju rješenja Vrhovni sud navodi...“potrebno je istaknuti kako tuženica s pravom u reviziji ukazuje na tumačenje čl. 39. u vezi sa čl. 50. Kolektivnog ugovora koje je dala Zajednička komisija za tumačenje odredaba i praćenje primjene Kolektivnog ugovora“. Prema tom tumačenju, neovisno o tome što se u rad na terenu u smislu čl. 50. Kolektivnog ugovora (radi ostvarenja prava na dodatak za rad na terenu) uračunava ukupno vrijeme provedeno na terenu – i to od trenutka kada je službenik trebao doći na posao (na svoje uobičajeno radno mjesto, odnosno mjesto od kuda se upućuje na teren) pa do trenutka povratka na uobičajeno radno mjesto – pravo na uvećanje plaće iz čl. 39. Kolektivnog ugovora službenik ostvaruje samo za stvarno (faktično) odrađene sate rada. Za postojanje prekovremenog rada da je bitno postojanje više sile, izvanrednog povećanja opsega rada i prijeke potrebe, odnosno izvanrednost nastale situacije i privremeno trajanje nastale situacije. Zakonski zastupnik tuženice ističe da policijski službenici postaje pomorske policije na plovilima na terenskom radu ne rade uredovno radno vrijeme od 8 sati od ponedjeljka do petka, nego rade 10-12 sati redovnog rada prema unaprijed utvrđenom rasporedu rada dok im je preostalih 12-14 sati priznato kao pasivno dežurstvo (slobodno vrijeme na terenskom radu je pravno valorizirano kao pasivno dežurstvo), dakle rade po posebnom rasporedu rada koji je utvrđen člankom 42. Zakona o policiji. Za svaki prekovremeni rad, ukoliko ga je bilo, da je izdan nalog za prekovremeni rad. Poseban raspored rada uključuje rad u smjenama, rad u turnusu, rad subotama, nedjeljama, praznicima i neradnim danima, prekovremeni rad, rad noću, rad u dvokratnom radnom vremenu, pripravnost za rad, rad organiziran na drugačiji način. Zakon o policiji i propisi doneseni na temelju istog uređuju specifičnost radnopravnog položaja policijskih službenika. Na pitanja radnopravnog položaja policijskih službenika koja nisu uređena Zakonom o policiji ili propisima donesenim na temelju Zakona o policiji primjenjuju se propisi o državnim službenicima, opći propisi o radu, odnosno kolektivni ugovori. Naime, policija je služba s jasno određenim pravilima i zakonskom regulativom pa je neozbiljno špekulirati o radnom vremenu policijskih službenika i o specifičnosti radno-pravnog uređenja, a koje je zakonom jasno propisano. Upućuje se presudu Županijskog suda u Splitu, poslovni broj: GŽ R-553/2018-2 od dana 8. kolovoza 2018., kojom je preinačena presuda općinskog suda u Splitu te odbijen zahtjev u istovrsnoj pravnoj stvari. U predmetnoj presudi se navodi da radno vrijeme nije isto što i pojedine vrste i oblici rada koji se ne moraju jednako honorirati i u pravilu se različito honoriraju... Direktiva 2003-88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća se ne primjenjuje na oružane snage i policiju, ne primjenjuje se kod obilježja svojstvenih određenim specifičnim aktivnostima u sektorima državne uprave.

U obrazloženju presude se navodi da: „Bez obzira na definiciju radnog vremena na koji se sud prvog stupnja poziva citirajući odredbe Zakona o radu iz 2014. godine (Narodne novine, broj 93/14 poziva) treba istaknuti da radno vrijeme nije isto što i pojedine vrste i oblici rada koji se ne moraju jednako honorirati i u pravilu se različito honoriraju jer na jedan način se honorira redovan rad, različito prekovremeni rad, različito slobodno vrijeme tijekom terenskog rada tijekom kojeg radnik ne može napustiti prostorije ili prijevozno sredstvo u kojem je smješten, iako se sve ove vrste rada odvijaju tijekom radnog vremena koje predstavlja sve vrijeme kada radnik radi ili je spreman (raspoloživ) obavljati poslove prema uputi poslodavca. Naglašava da vrijeme koje je tužitelj proveo na službenom plovilu spavajući ili odmarajući se, jednostavno nema karakter prekovremenog rada pa mu se ne može ni honorirati kao prekovremeni rad. Prekovremeni rad i pripravnost su dva različita pojma i ne mogu imati istu narav. Činjenično i pravno da je neutemeljeno sate koji nisu upisani u evidenciju radnih sati preračunavati u prekovremeni rad, a da istovremeno u Izvješćima koja su potpisali sami tužitelji nema evidencije o izvršenim poslovima i postupanjima za vrijeme tih sati. Kako se navodi u obrazloženju presude Županijskog suda u Bjelovaru posl. br. GŽ R-34/2016-3 od 18. listopada 2018. : „ Iz priloženih radnih naloga da je vidljivo koji su bili opći i posebni zadaci tužitelja te je u svezi obavljenog rada napisano izvješće za svaki dan rada. To izvješće prema shvaćanju ovog suda da bi trebalo biti temelj za utvrđenje onih sati za koje se tužitelj odmarao, jer nije obavljao nikakve aktivnosti, a što je vidljivo i može se utvrditi iz tih izvješća u prilogu radnih naloga za svaki dan rada tužitelja.“ Upravo da su tužitelji za vrijeme rada na terenu sami vodili evidenciju radnih sati, i upravo je evidencija radnih sati na terenu potpisana od strane samih tužitelja. Broj stvarno odrađenih sati rada koje su tužitelji upisivali na terenu u evidencijama tj. Izvješćima upisan je u Registar službenih poslova. I upravo onoliki broj stvarno odrađenih sati rada koji je upisan u Registar odgovara broju radnih sati u Obračunskim listama tj. plaćama za određeni mjesec. Policijski službenici Postaje pomorske policije Zadar rade po unaprijed utvrđenom rasporedu rada sukladno Naputku o načinu dnevnog raspoređivanja policijskih službenika i vođenju Registra službenih poslova, a koji Naputak je donio ministar unutarnjih poslova na temelju članka 42. stavka 5. Zakona o policiji („Narodne novine“, broj: 34/11). Po pozivu ili po potrebi policijski službenici pomorske policije postupaju samo u izvanrednim situacijama i za svaki takav rad je izdan nalog za prekovremeni rad. Ističe da su takve izvanredne situacije rijetkost i da su sve zabilježene u službenim evidencijama (Dnevniku događaja). Kada kaže rijetkost misli da takvih izvanrednih situacija ima 10-ak godišnje po policijskom službeniku. Broj stvarno odrađenih sati rada da je razvidan iz Registra službenih poslova koji predstavlja službenu evidenciju te se ne bi trebale posebno utvrđivati činjenice koje se nalaze u bazama podataka odnosno službenim evidencijama javnopravnih tijela. Za postojanje prekovremenog rada da je bitno postojanje više sile, izvanrednog povećanja opsega rada i prijeke potrebe, odnosno izvanrednost nastale situacije i privremeno trajanje nastale situacije. Slijedom svega gore iznesenog, tuženica ističe da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan, te isti predlaže odbiti.

3. Ocijenivši da tužitelj ima imovinskopravni interes za podnošenje tzv. stupnjevite tužbe iz čl. 186.b st. 2. ZPP budući je u zahtjevu za mirno rješenje spora koji je uputio Općinskom državnom odvjetništvu u Zadru (list spisa 6-8) prethodno pokretanju ovog spora od tužene zatražio dostavu ovdje relevantne radnopravne dokumentacije koja je nesporno nužna za određivanje visine tužbenog zahtjeva na isplatu plaće, pri čemu obveza tužene na dostavu tražene dokumentacije proizlazi iz

čl. 8. Pravilnika o sadržaju obračuna plaće, naknade plaće ili otpremnine („Narodne novine“ br. 32/15, 102/15, 35/17) te čl. 14. Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima („Narodne novine“ br. 73/17), međutim, da tužena nije postupila po njegovom traženju (što sud utvrđuje budući tužena u ovom postupku niti tvrdi niti dokazuje da je tužitelju dostavila zatraženu radnopravnu dokumentaciju) poradi čega tužitelj prethodno podnošenju tužbe prema ocjeni suda nije imao isprave nužne za određivanje visine tužbenog zahtjeva, sud je predmetnu stupnjevitu tužbu ocijenio dopuštenom. Osim toga, tužena nije niti osporila pravo tužitelja podnijeti stupnjevitu tužbu u postojećim okolnostima kao ni svoju obvezu dostave po tužitelju tražene dokumentacije, koju je po zaprimanju tužbe i dostavila u sudski spis.

4. Nakon što je u tijeku dokaznog postupka zaprimio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije, bankarstvo i računovodstvo Martine Maté od 24. studenoga 2025. (list spisa 603-625), tužitelj je podneskom od 30. prosinca 2025. u cijelosti osporio nalaz i mišljenje vještakinje navodeći da je nalaz metodološki i računski manjkav, opterećen unutarnjim proturječjima između tekstualnog obrazloženja i tabličnih prikaza te da ga nije moguće provjeriti niti rekonstruirati. Istaknuo je postojanje aritmetičkih pogrešaka, nelogičnih izračuna i neusklađenih zbrojeva, zbog čega je dovedena u pitanje vjerodostojnost cjelokupnog obračuna. Nadalje je prigovorio da je dio izračuna nepotpun zbog nedostatka evidencije radnog vremena za određeno razdoblje, pri čemu smatra da se takav propust ne može staviti na njegov teret jer je vođenje evidencije obveza poslodavca, te da je vještakinja trebala izvršiti rekonstrukciju na temelju dostupne dokumentacije. Tužitelj je također ukazao na značajna odstupanja nalaza u odnosu na druge usporedive predmete bez odgovarajućeg obrazloženja te na tehničke pogreške u tabličnim prikazima, pa je predložio očitovanje vještakinje na prigovore, odnosno provođenje novog, kontrolnog vještačenja. Vještakinja se podneskom od 11. veljače 2026. očitovala na prigovore tužitelja, navodeći da za razdoblje travanj–prosinac 2018. nije postojala dostavljena vjerodostojna evidencija radnog vremena te da bez takve dokumentacije nije moguća stručna rekonstrukcija, pa izostanak tog razdoblja nije posljedica propusta vještakinje nego nedostatka podataka u spisu. Nadalje je istaknula da tzv. negativne razlike u tablicama proizlaze iz matematičke usporedbe plaćenih i evidentiranih sati te ne predstavljaju pogrešku, već rezultat načina obračuna. U odnosu na navod o tekstu „granični tečaj Zagreb“ pojasnila je da je riječ o preuzetom podatku iz evidencije poslodavca, a ne o pogrešci vještaka. Zaključno je navela da se nalaz temelji na dostupnoj dokumentaciji te da ostaje u cijelosti kod danog nalaza i mišljenja. Tužitelj se podneskom od 25. veljače 2026. očitovao na očitovanje vještakinje, u bitnome navodeći da isto ne otklanja ranije iznesene prigovore. Istaknuo je da vještakinja nije odgovorila na ključne prigovore koji se odnose na metodološke i aritmetičke nedostatke Tablice 1, osobito u pogledu strukture i značenja pojedinih kolona, načina formiranja dnevnih i mjesečnih zbrojeva te izostanka jasne računske logike i međuračuna, zbog čega nalaz nije moguće u potpunosti provjeriti. Nadalje je naveo da očitovanje ne čini nalaz dovoljno transparentnim niti provjerljivim, te je predložio da se vještakinja sasluša na raspravi radi pojašnjenja spornih dijelova, a osobito Tablice 1. Zaključno je istaknuo da, ukoliko se i nakon usmenog očitovanja ne otklone uočeni nedostaci, ustraje na provođenju novog, kontrolnog vještačenja po drugom vještaku. Tuženik se podneskom od 4. ožujka 2026. očitovao na nalaz i mišljenje vještakinje navodeći da je obračun metodološki pogrešan jer je kod višednevnih plovidbi nepravilno raspoređivala sate rada i odmora (8+8+8), pri čemu je sate odmora neopravdano uključivala u efektivan rad i na taj način povećavala broj prekovremenih

sati. Također ističe da se boravak na plovilu subotom, nedjeljom i blagdanom pogrešno evidentira kao 24 sata rada, iako dio tog vremena predstavlja odmor, što dovodi do prekomjernog obračuna naknade. Nadalje prigovara da je redovni fond sati pogrešno raspoređen, zbog čega dio redovnog rada prelazi u prekovremeni rad, te da metodologija nije dosljedna kod kraćih boravaka na plovilu, gdje se raspodjela sati ne provodi proporcionalno. Ističe i nepravilnosti u Tablici 4, gdje određene negativne razlike nisu oduzete od ukupnog iznosa, već su prikazane kao nula, što prema tuženiku dovodi do pogrešnog konačnog obračuna. Zaključno navodi da bi ispravkom uočenih pogrešaka ukupni iznos vještačenja bio manji te sudu dostavlja dodatnu dokumentaciju (evidenciju rada, platne liste i radne naloge za 2018. godinu). Vještakinja je 17. ožujka 2026. izradila dopunu nalaza i mišljenja, navodeći da je po uvidu u naknadno dostavljenu dokumentaciju tuženika utvrdila kako u razdoblju od travnja do prosinca 2018. nije bilo višednevnih boravaka na plovilu niti okolnosti koje bi zahtijevale primjenu metodologije raspodjele radnog vremena (8+8+8). Slijedom toga zaključila je da za to razdoblje nije bilo osnove za utvrđivanje razlika u satima niti za drugačiji obračun plaće. Također je navela da dodatno dostavljena dokumentacija ne mijenja njezin raniji nalaz i mišljenje od 17. studenog 2025., već potvrđuje da u navedenom razdoblju nije postojalo odstupanje u obračunu radnih sati. Nakon usmenog saslušanja vještakinje (list spisa 803-804), podneskom od 15. svibnja 2026. tužitelj je u smislu odredbe čl. 186.b st. 4. ZPP odredio tužbeni zahtjev tako da istim od tužene po osnovi plaće za prekovremeni rad u utuženom razdoblju potražuje isplatu iznosa od ukupno 1.932,93 EUR bruto, mjesečno u iznosima sa zakonskom zateznom kamatom pobliže specificiranim u tom podnesku (list spisa 816-817).

5. U dokaznom je postupku sud pregledao i pročitao zahtjev Dina Bulića za mirno rješenje spora podnesen Općinskom državnim odvjetništvu u Zadru 29. lipnja 2022. (list spisa 6-8), dopis ODO GUO Zadar od 27. srpnja 2022. (list spisa 10-11), obračunske liste plaće-naknade plaće za Dina Bulića za razdoblje 4/2018 do 12/2020 (list spisa 17-78), raspored radnog vremena da Dina Bulića (79-126), naloge za prekovremeni rad, radne naloge, naloge za terenski rad, izvješća i prilozi (list spisa 127-424) saslušao je svjedoke Maksimilijana Surića (list spisa 456-458), Hrvoja Kolića (list spisa 458-459), Tomislava Grbića (list spisa 459-460), Marka Zubčića (list spisa 463-464), Tomislava Rončevića (list spisa 464-465), Ivana Repara (list spisa 465-466), pregledao je i pročitao presudu Županijskog suda u Osijeku, posl. br. Gž R-579/2022 od 7. srpnja 2022.g., presudu Županijskog suda u Rijeci, posl. br. Gž R-688/2021 od 10. siječnja 2024.g. i presudu Županijskog suda u Rijeci, posl. br. Gž R-1417/2021 od 8. studenog 2023.g. (list spisa 505-520), saslušao je tužitelja Dina Bulića (list spisa 530), pregledao je i pročitao presudu i rješenje Županijskog suda Varaždinu, posl. br. Gž R-154/2024-2 od 29. siječnja 2025. g., te presudu Županijskog suda u Karlovcu, posl. br. Gž R-155/2023-6 od 12. veljače 2025. g., (list spisa 533-547), pročitao je i pregledao nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije, bankarstvo i računovodstvo Martine Maté od 24. studenoga 2025. (list spisa 603-625), očitovanje na podneska tuženika stalnog sudskog vještaka za financije, bankarstvo i računovodstvo Martine Maté od 11. veljače 2026. (list spisa 649-651), dopunu nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije, bankarstvo i računovodstvo Martine Maté od 17. ožujka 2026. (list spisa 785-792), rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revd-3666/2025-3 od 17. veljače 2026. (list spisa 799-802), saslušao je stalnog sudskog vještaka za financije, bankarstvo i računovodstvo Martine Maté (list spisa 804), pregledao je i pročitao zapisnik Općinskog suda u Zadru poslovni broj Pr-47/2019 o ranijem saslušanju Senke Marević i Tatjane Škare (list spisa 806-814).

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. 1. Isplatu iznosa u visini od 1.931,93 EUR bruto tužitelj od tužene potražuje kao iznos plaće koji da mu tužena nije isplatila za rad izvan redovnog radnog vremena u razdoblju od travnja 2018. do zaključno prosinca 2020. uvećan za sve pripadajuće dodatke po osnovi prekovremenog rada i rada noću, subotom, nedjeljom i blagdanom te neradnim danom pa je tako predmet ovog spora pravo tužitelja kao policijskog službenika pomorske policije na isplatu plaće za rad izvan redovnog radnog vremena tijekom višednevnih plovidbi na koje je u utuženom periodu upućen radnim nalogom tužene kao poslodavca.

6.2. Sukladno čl. 60. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 93/14, 127/17, dalje: ZoR) radno vrijeme je vrijeme u kojem je radnik obavezan obavljati poslove prema uputama poslodavca odnosno u kojem je spreman (raspoloživ) obavljati poslove prema uputama poslodavca, na mjestu gdje se njegovi poslovi obavljaju ili drugom mjestu koje odredi poslodavac pri čemu se radnim vremenom ne smatra vrijeme u kojem je radnik pripravan odazvati se pozivu poslodavca za obavljanje poslova, ako se ukaže takva potreba, pri čemu se radnik ne nalazi na mjestu gdje se njegovi poslovi obavljaju niti na drugom mjestu koje je odredio poslodavac, ali se vrijeme koje radnik provede obavljajući poslove po pozivu poslodavca, smatra radnim vremenom, neovisno o tome da li ih obavlja u mjestu koje je odredio poslodavac ili u mjestu koje je odabrao radnik.

6.3. U svezi s navedenim valja istaknuti odredbu čl. 2. toč. 1. i toč. 2. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 04. studenog 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena koja radno vrijeme definira kao vremensko razdoblje u kojem radnik radi, stoji na raspolaganju poslodavcu i obavlja svoje poslove i zadatke u skladu s nacionalnim propisima i/ili praksom dok vrijeme odmora definira kao vremensko razdoblje koje nije radno vrijeme.

6. 4. Nadalje, čl. 61. ZoR propisuje da puno radno vrijeme ne smije biti duže od 40 sati tjedno dok je odredbom čl. 92. Zakona o policiji („Narodne novine“ br. 34/11, 130/12, 151/14, 33/15, 121/16, dalje: Zakon o policiji) propisano da je policijski službenik dužan po nalogu nadređenog rukovoditelja poslove obavljati i duže od punog radnog vremena za što mu pripada pravo na novčanu naknadu ili slobodne dane, sukladno općim propisima o radu i kolektivnom ugovoru.

6. 5. Pri tome, čl. 42. Zakona o policiji propisuje da je policijski službenik dužan u obavljanju policijskih poslova raditi po posebnom rasporedu rada koji određuje nadležni rukovoditelj, a koji poseban raspored rada uključuje rad u smjenama, rad u turnusu, rad subotama, nedjeljama, praznicima i drugim neradnim danima, prekovremeni rad, rad noću, rad u dvokratnom radnom vremenu, pripravnost za rad i rad organiziran na drugačiji način.

6. 6. Sukladno odredbi čl. 7. st. 1. ZoR poslodavac je radniku dužan u radnom odnosu za obavljeni rad isplatiti plaću, a u svezi čega odredba čl. 90. st. 1. ZoR određuje da poslodavac kojega obvezuje kolektivni ugovor ne smije radniku obračunati i isplatiti plaću u iznosu manjem od iznosa određenoga kolektivnim ugovorom.

6. 7. Konačno, sukladno čl. 94. ZoR radnik za otežane uvjete rada, prekovremeni i noćni rad te za rad nedjeljom, blagdanom ili nekim drugim danom za koji je zakonom određeno da se ne radi, ima pravo na povećanu plaću, a u svezi čega čl. 38. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike („Narodne novine“ br. 112/17, 12/18, 2/19, 119/19, 66/20, dalje: KU/17) propisuju da će se osnovna plaća službenika i namještenika uvećati za svaki sat rada i to za rad noću 40%, za prekovremeni rad 50%, za rad subotom 25%, za rad nedjeljom 35%, za rad blagdanom, neradnim danom utvrđenim zakonom i na Uskrs 150%, za rad u drugoj smjeni ukoliko službenik ili namještenik radi naizmjenično, ili najmanje dva radna dana u tjednu, u prvoj i drugoj smjeni 10%, za dvokratni rad s prekidom dužim od 90 minuta 10% i za rad u turnusu 5% te koji se dodaci međusobno ne isključuju, osim dodataka za rad u turnusu i rad u drugoj smjeni, pri čemu u odnosu na prekovremeni rad propisuje da ako je rad službenika i namještenika organiziran na drugačiji način, je prekovremeni rad svaki sat rada duži od dnevnog radnog vremena te svaki sat rada duži od 40 sati tjedno pri čemu umjesto uvećanja osnovne plaće po osnovi prekovremenog rada, službenik ili namještenik može koristiti jedan ili više slobodnih radnih dana prema ostvarenim satima prekovremenog rada u omjeru 1:1,5 u kojem mu se slučaju izdaje rješenje u kojem se navodi broj i vrijeme korištenja slobodnih dana kao i vrijeme kad je taj prekovremeni rad ostvaren.

6. 8. Istaknimo ovdje i to da sukladno čl. 35. KU/17 plaću službenika i namještenika čini osnovna plaća i dodaci na osnovnu plaću, a u svezi čega sud ističe da je čl. 9. ZoR propisano da se ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje za radnika najpovoljnije pravo ako tim ili drugim zakonom nije drugačije određeno.

7. U ovom postupku među strankama nije sporno da je tužitelj u utuženom razdoblju od travnja 2018. do zaključno prosinca 2020. bio policijski službenik Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, Policijske uprave zadarske, Postaje pomorske policije Zadar, te da je tijekom utuženog razdoblja ostvarivao plaću kod tužene obavljajući poslove radnog mjesta policijskog službenika pomorske policije. Također, u postupku nije sporno da je rad tužitelja kod tužene u utuženom razdoblju od travnja 2018. do zaključno prosinca 2020. bio organiziran na način da tužena tužitelja radnim nalogom upućuje na višednevnu plovidbu (službu), pri čemu su u radnom nalogu kojim se posada među kojom i tužitelj kao jedan od članova posade upućuje na plovidbu određeni članovi posade, brod (plovilo) na kojem posada plovi, početak i završetak ploidbe (ophodne službe na moru) datumom i satom, mjesto tj. sektor (pozorničko-ophodno područje) obavljanja djelatnosti te opći i posebni radni zadaci.

7. 1. Nesporno je i to da se u radnim nalogima kojima se tužitelja upućuje na višednevnu plovidbu ne navodi njegovo (aktivno) radno vrijeme po pojedinom danu višednevne ploidbe već da je o radnom vremenu tijekom višednevne ploidbe vođena posebna evidencija kao prilog radnim nalogima.

7. 2. Nadalje, među strankama nije sporno da je u utuženom razdoblju tužena tužitelju obračunala i isplatila kao prvo, plaću obračunatu za rad u (aktivnom) radnom vremenu prema satnici evidentiranoj u evidenciji radnih sati uz pripadajuća uvećanja s osnova rada noću, subotom, nedjeljom i blagdanom te prekovremenog rada (za

satnicu aktivnog radnog vremena); kao drugo, naknadu za pasivno dežurstvo koju tužena tužitelju priznaje kao naknadu za dežurstvo na plovilu tuženika u vrijeme izvan satnice (aktivnog) radnog vremena i evidentiranog prekovremenog rada; te kao treće, plaću za rad u vremenu koje je tužitelj proveo obavljajući poslove po nalogu poslodavca za prekovremeni rad izvan satnice (aktivnog) radnog vremena uz pripadajuća uvećanja s osnova rada noću, subotom, nedjeljom i blagdanom te prekovremenog rada (tzv. vrijeme intervencija).

7. 3. Istaknimo pri tome da činjenica da je tužena u utuženom razdoblju tužitelju po osnovi pasivnog dežurstva za trajanja višednevnih plovidbi isplatila naknadu za pasivno dežurstvo među strankama nije sporna, a kako ta naknada sukladno čl. 38. KU/17 predstavlja naknadu koju službenik ostvaruje temeljem činjenice da je pripravan za rad i u svakom se trenutku spreman i obvezan odazvati pozivu poslodavca radi obavljanja poslova po njegovom nalogu, pravo na isplatu ove naknade za pasivno dežurstvo prema ocjeni suda nije od utjecaja na eventualna prava tužitelja na isplatu plaće za ukupni efektivno stvarno obavljeni rad tijekom trajanja višednevnih plovidbi u utuženom razdoblju. Ovo jer, a koju činjenicu sud detaljno obrazlaže u nastavku presude, tužitelj u utuženom razdoblju nije radio neprekidno 24 sata unutar jednog dana tijekom višednevne plovidbe već je imao vrijeme dnevnog odmora, i upravo je u tom razdoblju tužitelj bio pasivno dežuran i s osnova te činjenice ostvario naknadu za pasivno dežurstvo.

7. 4. Također valja istaknuti i to da pravo na terenski dodatak (dodatak za rad na terenu) sukladno čl. 50. KU/17 predstavlja naknadu koju službenik ostvaruje za vrijeme rada izvan stalnog mjesta rada u kojem je zaposlen i izvan mjesta njegova stalnog boravka, ako je na terenu proveo najmanje 8 sati bez obzira na to koliko je dana radio pri čemu pored terenskog dodatka službenik ima pravo i na dodatke iz čl. 38. KU/17 za svaki stvarno odrađeni sat rada, što znači da pravo na terenski dodatak ne isključuje pravo na uvećanje plaće po osnovi čl. 38. KU/17, a poradi čega se isplatom terenskog dodatka ne može kompenzirati neisplata plaće za efektivno odrađene sate rada državnog službenika. Nastavno sud ističe i to da niti dodatak za smjenski rad (rad u drugoj smjeni) i rad u turnusu ne isključuju pravo na uvećanje plaće po osnovi čl. 38. KU/17 (osim što se međusobno isključuju dodatak za rad u turnusu i rad u drugoj smjeni), a iz čega proizlazi i utvrđenje suda da je postojanje prekovremenog rada neovisno o pitanju radi li tužitelj u drugoj smjeni ili u turnusu. Štoviše, čl. 38. KU/17 precizira vrijeme koje se smatra prekovremenim radom za slučaj kada službenik radi u drugoj smjeni odnosno u turnusu, a iz čega logično proizlazi nedvojbeni zaključak da je prekovremeni rad moguć i onda kad radnik radi u drugoj smjeni odnosno u turnusu.

7. 5. Konačno, među strankama nije sporno niti to da tužena za tužitelja u utuženom razdoblju nije donijela pisana rješenja o preraspodjeli radnog vremena pa se stoga na rad tužitelja u utuženom razdoblju ne primjenjuju odredbe o preraspodijeljenom radu.

8. Međutim, kao sporno se u postupku postavilo pitanje da li tužitelj ostvaruje pravo na isplatu plaće u većem iznosu od onog koji mu je tužena obračunala i isplatila za rad u utuženom razdoblju odnosno da li je tužitelj efektivno obavljao radne zadatke svog radnog mjesta za trajanja višednevnih plovidbi u utuženom razdoblju u duljoj satnici od one koju mu tužena evidentira kao (aktivno) radno vrijeme, a budući tužitelj

tvrdi da je poslove svog radnog mjesta za tuženu obavljao i izvan po tuženoj evidentirane satnice (aktivnog) radnog vremena i zbog kojeg da mu razloga osim plaće koju mu je tužena obračunala i isplatila za rad u (aktivnom) radnom vremenu pripada i pravo na isplatu plaće za rad i u preostalom razdoblju višednevnih plovidbi u kojem je efektivno radio, uvećane za sve pripadajuće dodatke po osnovi prekovremenog rada i rada noću, subotom, nedjeljom i blagdanom.

8. 1. Iz isprava u svezi rada i radnog vremena tužitelja koje prileže spisu, obračunskih lista plaće-naknade plaće za Dina Bulića za razdoblje 4/2018 do 12/2020 (list spisa 17-78), rasporeda radnog vremena da Dina Bulića (79-126), naloga za prekovremeni rad, radnih naloga, naloga za terenski rad, izvješća i priloga (list spisa 127-424), kao nedvojbeno proizlazi to da je tužitelj opće i posebne radne zadatke tj. poslove svog radnog mjesta obavljao za (aktivnog) radnog vremena čija je satnica točno određena u tim ispravama (u pravilu 8, 10 ili 12 sati dnevno) te u pojedinim slučajevima i izvan određene satnice (aktivnog) radnog vremena odnosno tijekom tzv. intervencije kao aktivnog rada izvan unaprijed određene satnice radnog vremena (i koji su sati intervencije tužitelju nesporno evidentirani kao vrijeme prekovremenog rada za potrebe obračuna plaće). Iako tako iz ovih materijalnih dokaza izričito ne proizlazi da bi tužitelj u utuženom razdoblju, osim za u tim ispravama evidentiranog (aktivnog) radnog vremena, radne zadatke obavljao i za preostalog vremena trajanja višednevnih plovidbi, sud je već cijeneći samu vrstu radnih zadataka tj. poslova (općih i posebnih) članova posade broda određenih u radnim nalogima u međusobnoj svezi sa sadržajem u postupku izvedenih personalnih dokaza, a sve navedeno dalje cijeneći u kontekstu općepoznatih činjenica kako iz svakodnevnog života tako i iz opsežne prakse ovog suda u predmetima iste činjenične i pravne osnove o radnjama koje članovi posade broda nužno moraju obavljati za vrijeme boravka na plovilu bilo da se isto nalazi na otvorenom moru ili na vezu, ovo posebno u pogledu osiguranja života članova posade te zaštite plovila i imovine na plovilu od oštećenja, ali i nadalje općepoznate činjenice iz svakodnevnog života da biološki nije moguće neprekidno aktivno i efektivno obavljati radne zadatke tijekom nekoliko dana bez fizičkog i psihičkog odmora, kao nedvojbeno utvrdio da je tužitelj efektivno obavljao radne zadatke svog radnog mjesta sukladno uputama i u korist tužene i izvan satnice (aktivnog) radnog vremena evidentiranog u predmetnim ispravama, međutim, ne neprekidno (24 sata dnevno) za trajanja višednevnih plovidbi, budući je prema utvrđenju suda tužitelj unutar svaka 24 sata višednevne plovidbe imao 8 sati dnevnog odmora. Istaknimo pri tome da neosnovano tužena navodi da se broj stvarno odrađenih sati rada koji je upisan u Registru službenih poslova koji predstavlja službenu evidenciju ne bi trebao posebno utvrđivati jer da ne treba posebno utvrđivati činjenice koje se nalaze u službenim evidencijama javnopravnih tijela, ovo jer evidencija radnog vremena, čak i kad se radi o evidenciji koju vodi javnopravno tijelo, nije jedini i isključivi dokaz niti dokaz koji bi imao jaču dokaznu snagu od drugih adekvatnih dokaza u pogledu utvrđivanja činjenice o stvarnom broju efektivno odrađenih sati rada u određenom vremenskom periodu. Naime, kako ZPP nema pravila o dokaznoj snazi određenih dokaza naspram nekih drugih dokaza tj. ne sadrži pravila o tzv. privilegiranim dokazima, to je tužitelju dopušteno dokazivati da ono što je evidentirano kao radno vrijeme u predmetnoj evidenciji radnog vremena koju vodi tužena kao poslodavac, nije ispravno te da je tužitelj efektivno radio veći broj sati od onog broja sati rada koji mu tužena kao poslodavac evidentira u evidenciji radnog vremena (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-850/2024 od 17. rujna 2024.).

8.2. Kao osnovni radni zadaci tužitelja i preostalih članova posade plovila za vrijeme višednevne plovidbe u radnim nalogima su određeni, među ostalim, nadzor državne granice uz uporabu ugrađenih sustava na plovilu, koordinacija rada sa Operaterom pomorskog prometa u PPP Zadar, obilazak teritorijalnog mora i nadzor državne granice sukladno analizi rizika, postupanje po Planu sprječavanja požara kao i nadalje sprječavanje kaznenih djela i prekršaja te postupanje prema strancima, a već narav kojih radnih zadataka svjedoči u prilog utvrđenju ovog suda da članovi posade broda među kojima i tužitelj, svoje radne zadatke ne obavljaju isključivo za vrijeme evidentirane satnice (aktivnog) radnog vremena već da nadzor državne granice i sve ostale poslove na moru i unutarnjim morskim vodama iz nadležnosti policije označene u radnim nalogima vrše kontinuirano za cijelog trajanja višednevne plovidbe budući se ovi radni zadaci, a kako je to razvidno iz sadržaja radnih naloga te osim toga i općepoznato, osim neposrednim obilaskom državne granice i teritorijalnih voda (tijekom evidentiranog radnog vremena), obavljaju i promatranjem indikatora rizika za svako promatrano plovilo (brzina plova, smjer plova, fizički kontakt, atipična plovidba, zastava plovila, prolazna i odredišna luka, vrsta plovila, obavljanje ribolova u suprotnosti sa pozitivnim propisima) kao i kontinuiranim cjelodnevnom praćenjem telekomunikacijskih i radijskih veza te brodskih sustava praćenja i nadzora na moru te korištenjem svih raspoloživih evidencija preko udaljenih računala iz otvorenih i zatvorenih izvora (VMS, AIS, Interpol, IS MUP-a, e-crew evidencija, evidencija izdanih dozvola u R/Š ribolovu), a sve kako to proizlazi i iz iskaza saslušanih svjedoka. Tako svjedok Hrvoje Kolić (list spisa 458-459) iskazuje da su u utuženom razdoblju članovi posade radili u četverodnevnom službama, pri čemu su radni nalozi sadržavali evidentirano vrijeme efektivnog rada, dok su tijekom preostalog vremena članovi posade boravili na brodu i morali biti stalno dostupni radi mogućih intervencija. Navodi da su u slučaju zaprimanja dojave bili dužni odmah isploviti i postupiti po istoj, pri čemu su on i tužitelj radili na plovilima tipa A i tipa B. Svjedok iskazuje da je na plovilu tipa A bilo angažirano od pet do sedam djelatnika, dok su na plovilu tipa B bila tri člana posade, te da je na plovilu tipa A uvijek jedna osoba bila određena kao dežurna za zaprimanje poziva o intervenciji, nakon čega bi cijela posada izlazila na teren. Iz iskaza nadalje proizlazi da članovi posade tijekom višedневnih službi nisu mogli slobodno organizirati vrijeme odmora, već su slobodno vrijeme koristili prema mogućnostima i okolnostima službe, primjerice obroke su često konzumirali tijekom plovidbe. Svjedok navodi da su tijekom četiri dana neprekidno boravili na plovilu, gdje je bilo moguće spavati, ali u ograničenim uvjetima, budući da se radilo o brodskim ležajevima te nije postojalo pravilo ili raspored odmora, pri čemu osobno nikada nije uspio neprekidno spavati osam sati. Također navodi da su članovi posade mogli nakratko napustiti plovilo, primjerice radi nabave namirnica ili odlaska na kavu izvan radnog vremena, ali su pritom morali ostati u neposrednoj blizini i dostupni za hitno postupanje. Svjedok nadalje iskazuje da je u utuženom razdoblju obavljao poslove voditelja brodice odnosno člana posade, te da su svi članovi posade bili dužni obavljati sve policijske poslove, kao i poslove održavanja plovila, uključujući provjeru sustava i otklanjanje manjih kvarova, pri čemu su se navedeni poslovi uglavnom obavljali izvan evidentiranog efektivnog radnog vremena. Nadalje navodi da članovi posade nikada nisu znali kada će doći do dojave za intervenciju, zbog čega vrijeme odmora nisu mogli koristiti za potpuno opuštanje, slijedom čega je i izvan efektivnog radnog vremena uglavnom ostajao u službenoj odori, eventualno skidajući dio iste. U odnosu na učestalost hitnih intervencija svjedok navodi da ne može precizirati koliko često su se iste događale. Nadalje svjedok Tomislav Grbić (list spisa 459-460) iskazuje da je u utuženom razdoblju obavljao poslove zapovjednika plovila tipa B, odnosno zamjenika

zapovjednika plovila tipa A, te da su članovi posade radili u višednevnim službama tijekom kojih su i nakon završetka redovnog radnog vremena morali ostati na brodu i biti dostupni radi mogućeg hitnog isplovljavanja ili drugog postupanja. Navodi da je redovno radno vrijeme najčešće trajalo od 08,00 do 18,00 sati, dok su tijekom preostalog vremena članovi posade ostajali na plovilu jer su svi sustavi morali biti u stanju pripravnosti, pri čemu se u slučaju poziva na intervenciju moralo isploviti u roku od 10 do 15 minuta. Iz iskaza proizlazi da tijekom trajanja takvih višednevnih službi članovi posade nisu mogli slobodno raspolagati svojim vremenom, budući da su stalno morali biti dostupni i spremni za postupanje. Svjedok nadalje iskazuje da zbog funkcioniranja brodskih sustava i stalne aktivnosti na plovilu nije bilo moguće ostvariti neprekinuti odmor, navodeći da se moglo spavati tek nekoliko sati i to u prekidima, dok je pomorska stanica svakih nekoliko sati emitirala vremensku prognozu i druge obavijesti, a stacionarna veza morala je biti stalno uključena i dostupna svim članovima posade. Također navodi da su članovi posade brod napuštali samo iznimno, primjerice radi nabavke namirnica, i to na kraće vrijeme od približno 20 minuta, pri čemu su i tada morali biti dostupni putem mobitela radi mogućeg hitnog povratka na plovilo. Nadalje proizlazi da na plovilu tipa B nije postojala zamjenska posada koja bi tijekom višednevne službe mogla zamijeniti postojeću posadu, kao ni unaprijed određen raspored odmora ili spavanja članova posade, već su se isti odmarali prema mogućnostima. Svjedok navodi i da tijekom četverodnevne službi nije imao civilnu odjeću, iako mu nije poznato je li isto bilo izričito zabranjeno drugim članovima posade. Također iskazuje da je na plovilu tipa A jedna osoba bila određena za praćenje stacionarne veze, dok su na plovilu tipa B svi članovi posade bili dužni pratiti vezu i reagirati po potrebi. U odnosu na evidentiranje rada svjedok navodi da se nakon završetka četverodnevne službe posebno evidentirao efektivni rad i vrijeme provedeno u pasivnom dežurstvu. Ističe da hitne intervencije nisu bile česte te da su iste bile posebno plaćene kada bi se obavljale izvan redovnog radnog vremena, dok su se, kada god je to bilo moguće, pojedine intervencije odgađale za sljedeći dan i obavljale tijekom redovnog radnog vremena. Svjedok Marko Zubčić (list spisa 463-464) iskazuje da je u utuženom razdoblju zajedno s tužiteljem obavljao poslove mornara na plovilima tipa A, B i C, pri čemu su se višednevne službe u početku organizirale u trajanju od četiri dana, dok su na većem plovilu tipa A trajale četiri do pet dana. Navodi da su, osim poslova na brodu, članovi posade po potrebi pružali ispomoć drugim postajama te sudjelovali u osiguranjima sportskih događanja i sličnim poslovima. Ujedno iskazuje da mu nije poznato je li tužitelju za predmetno razdoblje plaćeno sve što mu pripada po osnovi višednevnih službi. Iz iskaza nadalje proizlazi da su članovi posade tijekom trajanja višednevnih službi gotovo cjelokupno vrijeme provodili na brodu. Svjedok opisuje da su po dolasku na službu izvršavali pripremu plovila, upoznavali se sa zadacima i novostima te postupali prema uputama zapovjednika, pri čemu brod ni u jednom trenutku nije smio ostati bez najmanje jednog člana posade. Navodi da su tijekom četiri ili pet dana službe uglavnom stalno boravili na plovilu, osim u situacijama kada bi po dojavi odlazili obavljati zadatke na otocima ili izvan broda. Svjedok nadalje iskazuje da su se radnje i intervencije obavljene izvan redovnog radnog vremena evidentirale putem radnog naloga koji je sastavljao zapovjednik, dok su policijski službenici o konkretnim postupanju, primjerice u slučajevima obiteljskog nasilja, sastavljali odgovarajuće zapisnike. Također navodi da se na brodu neprekidno obavljaju određeni poslovi, uključujući slušanje veze, provjeravanje motora, čišćenje i održavanje plovila, pri čemu ističe da su članovi posade na brodu boravili tijekom svih 24 sata dnevno. U odnosu na evidenciju navedenih poslova iskazuje da pretpostavlja kako je iste evidentirao zapovjednik broda. Nadalje, iz ranijeg iskaza svjedoka, na

kojem u bitnome ostaje, proizlazi da je kao pomorski policajac radio i u turnusima organiziranim po modelu 12-24 i 12-48, kao i u višednevnim službama koje su najčešće trajale od četiri do sedam dana bez prekida. Navodi da nije postojalo jasno pravilo o trajanju odmora nakon završetka višednevnih službi, budući da nije bilo unaprijed određenog trajanja samih službi niti broja slobodnih dana nakon njih. Također iskazuje da je prilikom zasnivanja radnog odnosa bio upoznat s posebnim režimom organizacije radnog vremena u policijskoj službi. Nadalje svjedok Tomislav Rončević (list spisa 464-465) iskazuje da je u utuženom razdoblju zajedno s tužiteljem obavljao poslove mornara, pri čemu su redovne smjene trajale od osam do deset sati, nakon čega su članovi posade ostajali na brodu tijekom četverodnevne terenske službe. Navodi da su po završetku redovne smjene nastavili boraviti na plovilu i izvršavati zadatke prema nalogima zapovjednika, uključujući održavanje i popravke broda, a posadu je činilo od tri do četiri člana. Iz iskaza proizlazi da članovi posade tijekom trajanja višednevne službe nisu imali mogućnost klasičnog odmora, budući da su stalno morali biti u blizini broda i dostupni za postupanje, pri čemu su plovilo napuštali samo iznimno, primjerice radi nabave namirnica. Svjedok nadalje iskazuje da su tijekom višednevnih službi spavali na brodu, često u uniformi i u ograničenim uvjetima, navodeći da se spavanje odvijalo u prekidima te da je uvijek barem jedan član posade morao biti budan. Također navodi da su se i nakon završetka redovne smjene događali pozivi za intervencije, poput traganja i spašavanja, kada bi članovi posade odmah nastavili s obavljanjem službe. Iz iskaza nadalje proizlazi da je svjedok većinom službu obavljao na plovilu tipa B, a povremeno i na plovilu tipa A, pri čemu je za normalno funkcioniranje plovila bilo nužno prisustvo svih članova posade, primjerice radi privezivanja broda i drugih poslova. Svjedok ističe da su članovi posade gotovo cijelo vrijeme bili u službenoj odori, dok su se u civilnu odjeću presvlačili samo iznimno, primjerice prilikom pripreme obroka. Nadalje navodi da nakon završetka smjene nisu mogli slobodno odlaziti u ugostiteljske objekte ili druga mjesta izvan broda, jer bi takvo ponašanje predstavljalo povredu službene dužnosti. Također iskazuje da članovi posade nisu mogli odbiti izvršenje zadatka niti nakon isteka redovne smjene, budući da su tijekom cijelog boravka na brodu morali biti dostupni šefu smjene odgovornom za organizaciju rada. U odnosu na organizaciju rada i naknade svjedok navodi da je od 2011. godine zaposlen kao pomorski policajac te da mu je bilo poznato kako policijski službenici rade prema posebnom rasporedu rada. Iskazuje da smatra kako je vrijeme pasivnog dežurstva nakon redovne smjene bilo plaćeno, kao i terenski dodatak, dok su intervencije tijekom pasivnog dežurstva bile evidentirane i plaćene kao prekovremeni rad. Nadalje navodi da su članovi posade i tijekom pasivnog dežurstva uglavnom nosili službene odore jer nisu mogli unaprijed znati kada će uslijediti intervencija. Svjedok također opisuje uvjete smještaja na plovilima, navodeći da je na plovilu tipa A bilo sedam ležajeva za članove posade, dok su na plovilu tipa B postojala tri ležaja za tri do četiri člana posade, zbog čega je četvrti član ponekad spavao improvizirano, primjerice na stolu uz korištenje spužve. Nadalje iskazuje da je broj slobodnih dana nakon višednevne službe ovisio o mjesečnom rasporedu rada, pri čemu su u prosjeku imali dva do tri slobodna dana, te navodi da se nikada nije obraćao nadređenima sa zahtjevom za isplatu dodatnih prekovremenih sati. Zaključno svjedok Ivan Repar (list spisa 465-466) iskazuje da je u utuženom razdoblju radio kao pomorski policajac na višednevnim terenima koji su najčešće trajali četiri dana, a iznimno i sedam dana, primjerice na terenu u Umagu. Navodi da su redovne smjene trajale približno deset sati, nakon čega bi se plovilo vezivalo na određenom otoku prema odluci zapovjednika, a članovi posade bi do početka nove smjene ostajali na brodu. Iz iskaza proizlazi da su tijekom boravka na plovilu članovi posade bili dužni brinuti se o brodu, pripremati

ga za sljedeću službu te cijelo vrijeme ostati u stanju pripravnosti radi mogućeg hitnog isplovljavanja i intervencija. Svjedok nadalje iskazuje da su uvjeti odmora na plovilu bili ograničeni, navodeći da su na brodu postojale dvije kabine, jedna za zapovjednika, a druga za ostatak posade, pri čemu su se članovi posade odmarali na način da bi spavali po dva do tri sata u prekidima. Ističe da je u svakom trenutku barem jedan član posade morao biti budan radi nadzora plovila i praćenja stalno otvorene pomorske i interne veze. Također navodi da su članovi posade eventualno mogli nakratko izaći u šetnju, ali su pritom morali ostati u službenoj odori. U odnosu na tužitelja svjedok navodi da se ne sjeća jesu li zajedno bili u istoj smjeni, ali potvrđuje da su obojica u predmetnom razdoblju obavljali poslove mornara, slijedom čega su obavljali iste radne zadatke. Nadalje iskazuje da je od 2008. godine zaposlen kao pomorski policajac te da je još tijekom školovanja bio upoznat s time da će rad uključivati rad danju i noću te višednevne terene, iako detaljna organizacija rada ovisi o upravi i vrsti plovila. Navodi da je radio na plovilima tipa A i B, većinom na plovilu tipa B, te da je bio upoznat s odredbama Zakona o policiji i posebnim režimom rada policijskih službenika. U odnosu na naknade za rad svjedok iskazuje da se ne može sa sigurnošću sjetiti je li bio posebno plaćen za pasivno dežurstvo, ali navodi da je primao terenski dodatak za prehranu, dok su intervencije tijekom višedневnih službi bile plaćane kao prekovremeni rad samo za vrijeme trajanja konkretne intervencije. Također navodi da su se članovi posade kolektivno obraćali nadređenima sa zahtjevom za priznavanje prekovremenog rada za cjelokupno vrijeme nakon završetka redovne smjene, no da im je bilo odgovoreno kako prema stavu Ministarstva unutarnjih poslova na takvu naknadu nemaju pravo. Citirani svjedočki iskazi u bitnom potvrđuju iskaz samog tužitelja Dina Bulića (list spisa 530), iz kojeg proizlazi da je u utuženom razdoblju radio u jutarnjim i popodnevnim smjenama te u višedневnim terenskim službama koje su najčešće trajale četiri dana. Tužitelj iskazuje da su članovi posade prije odlaska na teren nabavljali namirnice za cijelo trajanje službe, pripremali plovilo te potom prema putnom nalogu isplovljavali na plovilima tipa A ili tipa B, pri čemu je na plovilu tipa A posadu činilo pet do sedam članova, a tužitelj je obavljao poslove mornara. Iz iskaza nadalje proizlazi da su tijekom višedневnih službi obilazili akvatorij i izvršavali službene zadatke prema nalogima, intervencijama i vremenskim prilikama, pri čemu su se najčešće vezivali na otoku Velom Ratu kao isturenoj točki pogodnoj za obavljanje poslova. Tužitelj navodi da tijekom četverodnevne službe članovi posade nisu napuštali plovilo niti skidali službenu odoru, već su cijelo vrijeme boravili na brodu, održavali plovilo, nadzirali sigurnost broda te bili u stalnoj pripravnosti za moguće intervencije. Također iskazuje da članovi posade tijekom trajanja službe nisu pridavali značaj formalno evidentiranom radnom vremenu, budući da su tijekom cijelog boravka na brodu morali izvršavati radne zadatke i brinuti se o plovilu. Tužitelj nadalje iskazuje da se vrijeme odmora prilagođavalo potrebama službe i konkretnim okolnostima, pri čemu se tijekom mirnijih razdoblja moglo odmarati tijekom noći, ali su takvi odmor i često bili prekidani zbog intervencija ili vremenskih uvjeta. Navodi da je tijekom boravka na brodu bilo potrebno redovito nadzirati bokobrane i sigurnost plovila, zbog čega je bilo nužno učestalo ustajanje i provjeravanje stanja broda. Također navodi da je na plovilu tipa A tijekom svih 24 sata morao biti prisutan najmanje jedan član posade, uključujući i noćno vrijeme, dok se na plovilu tipa B organizacija dežurstva prilagođavala konkretnim okolnostima i potrebama posla. Iz iskaza nadalje proizlazi da prema njegovom mišljenju nije postojala stvarna razlika između evidentiranog efektivnog radnog vremena i preostalog vremena provedenog na brodu, budući da su obveze članova posade i tijekom jednog i drugog razdoblja bile iste, a članovi posade nisu mogli slobodno napustiti plovilo. Tužitelj također navodi da ne vjeruje kako su sve

hitne intervencije i obavljani poslovi bili evidentirani, ističući da je vođenje evidencije bilo u nadležnosti zapovjednika broda. Nadalje iskazuje da je osobno prigovarao obračunskim listama i evidencijama rada koje je vodio tuženik.

8.3. Cijeneći činjenice koje proizlaze iz iskaza svjedoka Hrvoja Kolića, Tomislava Grbića, Marka Zubčića, Tomislava Rončevića i Ivana Repara te iskaza tužitelja u međusobnoj svezi pa tako kao prvo, činjenicu da policijski službenici pomorske policije za cijelog trajanja višednevne plovidbe, dakle i nakon evidentiranog (aktivnog) radnog vremena moraju biti u službenoj uniformi što prema ocjeni suda nedvojbeno svjedoči u prilog činjenici da isti i izvan evidentirane satnice (aktivnog) radnog vremena moraju imati vidljivo obilježje svojstva policijskog službenika i biti na službenom plovilu kao svom mjestu rada za čime nedvojbeno ne bi bilo potrebe da oni i izvan evidentirane satnice (aktivnog) radnog vremena ne obavljaju radne zadatke svog radnog mjesta u svojstvu policijskog službenika; kao drugo, činjenicu koja osim iz iznesenih iskaza proizlazi i iz sadržaja radnih naloga u spisu, činjenicu da članovi posade niz poslova na brodu čak po izričitom nalogu tužene obavljaju tek po završenoj plovidbi i time izvan evidentiranog (aktivnog) radnog vremena pa tako primjerice poslove održavanja plovila urednim i čistim za operativnu uporabu i poslove popravaka i održavanja strojeva na brodu; kao treće, činjenicu da poslove nadzora državne granice članovi posade vrše i izvan evidentirane satnice redovnog vremena budući ove poslove vrše i kontinuiranim praćenjem telekomunikacijskih i radijskih veza te brodskih sustava praćenja i nadzora na moru uz korištenje svih raspoloživih evidencija preko udaljenih računala iz otvorenih i zatvorenih izvora (VMS, AIS, Interpol, IS MUP-a, e-crew evidencija, evidencija izdanih dozvola u R/Š ribolovu), a koje su sustave i veze prema nalogu tužene dužni nadzirati neprekidno poradi čega se, o čemu sudu iskazuju svjedoci kao i sam tužitelj, ne smiju udaljavati s broda ni nakon završetka (aktivnog) radnog vremena; pa cijeneći navedeno dalje i u međusobnoj svezi sa općepoznatim činjenicama iz svakodnevnog života kao i opsežne prakse ovog suda iz pravno i činjenično istovrsnih predmeta pa tako sa kao prvo, činjenicom da su članovi posade pripreme za isplovljavanje s plovilom dužni obaviti prije početka evidentiranog (aktivnog) radnog vremena budući plovilo isplovljava s veza u sat početka njihovog (aktivnog) radnog vremena, a što logično znači da svakodnevno prije početka evidentiranog (aktivnog) radnog vremena članovi posade vrše kontrolu broda u smislu da li svi brodski uređaji uredno rade te da li brod ima svu potrebnu opremu za isplovljavanje te u smislu paljenja i pripreme brodskih sustava za plovidbu budući bi u protivnom isplovljavanje bilo nemoguće; kao drugo, činjenicom da boravak na plovilu bez obzira da li se plovilo nalazi na otvorenom moru ili vezu zahtjeva opetovanu aktivnost članova posade kroz 24 sata dnevno u pogledu kontrole vremenskih uvjeta radi osiguranja sigurnosti plovila i života članova posade, a u pogledu čega sud ističe da je nesporno da svi članovi posade za cijelog trajanja višednevne plovidbe poduzimaju radnje za osiguranje sigurnosti plovila i sigurnosti članova posade te čuvanja broskog inventara od prijeteci oštećenja upravo po nalogu tužene koja ne zapošljava treće osobe za potrebe čuvanja i nadzora broda kroz ono vrijeme koje se članovima posade na brodu tijekom višednevne plovidbe evidentira kao dnevni odmor; te kao treće, činjenicom da je posao djelatnika pomorske policije specifičan i složen jer oni obavlja poslove pomorske, temeljne i prometne policije, čuvaju državnu granicu i održavaju plovilo na kojem rade, koja činjenica osim što je općepoznata proizlaze i iz priloženih naloga za terenski rad proizlaze i iz iskaza saslušanih svjedoka; sud kao nedvojbeno utvrđuje da je tužitelj efektivno poslove svog radnog mjesta u utuženom razdoblju obavljao ne samo za trajanja evidentiranog (aktivnog) radnog vremena već i

izvan tako evidentiranog (aktivnog) radnog vremena, međutim, ne za cjelokupnog trajanja višednevne plovidbe (službe) budući je općepoznato da biološki nije moguće, a ovom sudu niti životno ni logično da članovi posade uopće ne spavaju niti odmaraju za cjelokupnog trajanja višednevne plovidbe (službe), kako to uostalom zaključuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojim odlukama broj Revr 1483/14 od 21. rujna 2016., Revr-1332-16-2 od 26. listopada 2016. i Revr-1084/13-2 od 23. studenog 2016.; dakle, sud kao nedvojbeno utvrđuje da je tužitelj efektivno poslove svog radnog mjesta u utuženom razdoblju obavljao za cijelog vremena višednevne plovidbe (službe) osim za vrijeme dnevnog odmora u trajanju od 8 sati dnevno (unutar 24 sata), a poradi čega sukladno primjenjivom ZoR i KU tužitelj ostvaruje pravo na isplatu plaće za svaki sat kada je na mjestu rada efektivno obavljao radne zadatke u korist tužene neovisno što se radi o vremenu izvan po tuženoj evidentirane satnice (aktivnog) radnog vremena dok to pravo ne ostvaruje za vrijeme dnevnog odmora u trajanju od 8 sati dnevno budući u to vrijeme tužitelj efektivno ne obavlja radne zadatke (tako i Županijski sud u Zagrebu presudi poslovni broj Gž R-1150/2023 od 29. listopada 2024., Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj Gž R-3196/2021 od 24. rujna 2024. i Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj Gž R-3197/2021-3 od 15. veljače 2022.). Napominje se pri tome da sud uvažava činjenicu koja proizlazi iz iskaza tužitelja i svjedoka koji su s tužiteljem obavljalo poslove članova posade, da vrijeme dnevnog odmora posade na plovidbi (zbog uvjeta na plovidbi i kontinuiranog nadzora veza i brodskih sustava) nije jednako kvalitetno kao vrijeme odmora izvan mjesta rada osim čega isto predstavlja i vrijeme pasivnog dežurstva što nedvojbeno utječe na kvalitetu odmora te da dnevni odmor tužitelj ponekad nije koristio u neprekidnom trajanju već da je spavao i odmarao kada bi uspio uhvatiti vremena između obavljanja poslova ili intervencija, međutim, ove činjenice ne opravdavaju dosudu plaće tužitelju i za vrijeme trajanja dnevnog odmora budući tijekom istog tužitelj spava i odmara, dakle, efektivno ne obavlja radne zadatke u korist tužene, dok se nedostatak kvalitete tog dnevnog odmora prema ocjeni suda tužitelju kompenzira upravo kroz naknadu za pasivno dežurstvo, kakvo stajalište potvrđuje primjerice i Županijski sud u Splitu u presudi poslovni broj Gž R-1061/2020-2 od 04. studenog 2020. u kojoj navodi da u situaciji kad je policijski službenik boravio više dana na brodu po 24 sata dnevno, pravilno zaključuje prvostupanjski sud kad za obračun plaće uračunava 8 sati dnevnog odmora odnosno kad službeniku priznaje pravo na uvećanje plaće za prekovremeni rad samo za stvarno odrađene sate duže od punog radnog vremena, ali ne i za sate kad službenik nije stvarno izvršavao radne zadatke već se odmara kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske koji u presudama broj Revd-3474/2023-2 od 21. veljače 2024. i broj Rev 908/2023-2 od 30. travnja 2024. daje shvaćanje da nije životno prihvatljivo da bi efektivni rad djelatnika pomorske policije trajao neprekidno 24 sata dnevno, više dana uzastopno (u tom smislu taj sud i u odluci broj Revr 753/09-2 od 17. studenog 2009.) već je životno i logično da djelatnik koji zbog naravi posla ne smije ili ne može napustiti brod tijekom višedневnih službi na moru ima slobodno vrijeme odnosno vrijeme za odmor u trajanju od 8 sati, a koje se vrijeme provedeno izvan stvarno odrađenih sati rada, unatoč tome što tužitelj ne može napustiti mjesto rada, ne može smatrati prekovremenim radom. Takvim je pravnim shvaćanjem Vrhovni sud Republike Hrvatske reafirmirao pravno shvaćanje već ranije zauzeto u odlukama broj Revr 1085/2013 od 25. siječnja 2017., Rev 487/2023-2 od 22. studenog 2023. i Rev 400/2022-2 od 11. siječnja 2024.

8.4. Izneseno utvrđenje suda nije dovedeno u pitanje niti iskazima svjedoka Senke Marević, Tatjane Škare i Maksimilijana Surića, a budući niti jedan od navedenih svjedoka nije član posade koji je u utuženom periodu boravio na brodu s tužiteljem pa

da bi o načinu rada odnosno o efektivnom obavljanju poslova radnog mjesta tužitelja kroz utuženi period i izvan evidentirane satnice (aktivnog) radnog vremena mogao iznijeti osobna i neposredna te time okolnosna saznanja dok se jedan boravak na brodu u trajanju od 4 dana svjedokinje Tatjane Škare, iz čijeg iskaza pri tome ne proizlazi da je ona na brodu boravila u svojstvu određenog člana posade (zapovjednik broda, upravitelj stroja ili mornar) ne može smatrati dovoljnom osnovom koja bi svjedokinji dala saznanja o tome koje su sve poslove i u kojem trajanju članovi posade obavljali tijekom trajanja višednevnih plovidbi u utuženom razdoblju. Poradi navedenog je sud iskaz ovih troje svjedoka, a kada iste cijeni u svezi sa iskazima svjedoka članova posade koji su u obavljanju radnih zadataka tijekom višednevne plovidbe iznijeli svoja osobna i neposredna te sasvim životna i logična saznanja, ocijenio nevjerodostojnim te konstruiranim sa svrhom uspjeha tužene u ovom sporu, na što posebno sud upućuje i činjenica o kojoj iskazuje svjedokinja Senka Marević da se radi o osjetljivom pitanju odnosno o velikom iznosu novca iz čega sud zaključuje da tužena pod svaku cijenu pokušava od sebe otkloniti obvezu plaćanja, a u većem dijelu i irelevantnim u pogledu pravno odlučnih činjenica u ovom sporu. U potpunosti je pri tome sudu neuvjerljiv iskaz svjedoka Senke Marević i Tatjane Škare u dijelu u kojem iskazuju da za vrijeme pasivnog dežurstva službenik može raditi što želi, da može izaći s broda, džogirati i slično jer da je to njihovo slobodno vrijeme u kojem se mogu ponašati kako žele, budući je sud iz iskaza svjedoka Hrvoja Kolića, Tomislava Grbića, Marka Zubčića, Tomislava Rončevića i Ivana Repara koje je cijenio uvjerljivim i prihvatio kao istinite utvrdio da pomorski policajci za vrijeme višednevne plovidbe ne mogu napuštati brod niti kada završi njihovo (aktivno) radno vrijeme, osim iznimno kad idu u nabavku namirnica ili postupaju po dojavi. Također, u potpunosti su sudu neuvjerljivi iskazi svjedoka Senke Marević, Tatjane Škare i Maksimilijana Surića i u dijelu u kojem iskazuju da se nitko od pomorskih policajaca nije žalio u svezi obračuna i isplate plaća, a budući je općepoznato iz svakodnevnog života te opsežne sudske prakse da su pomorski policajci protiv tužene pokrenuli niz postupaka upravo radi isplate plaće za efektivni rad tijekom višednevnih plovidbi u periodu od 2014. godine na dalje.

8.5. Obzirom na takvo utvrđenje o efektivnom radu tužitelja u utuženom periodu, sud je stalnom sudskom vještaku za financije, bankarstvo i računovodstvo Martine Maté kao zadatak odredio na temelju sve relevantne radnopravne dokumentacije za tužitelja koja prileži spisu izraditi nalaz i mišljenje u kojem će utvrditi broj sati prekovremenog rada, rada noću, subotama, nedjeljom i blagdanom te visinu naknada za navedeni rad tužitelja u razdoblju od travnja 2018. do zaključno prosinca 2020. uzimajući u obzir 8 sati odmora unutar 24 sata višednevne plovidbe, postupajući po kojem je nalogu stalni sudski vještak Martine Maté dostavila nalaz i mišljenje od 24. studenoga 2025. (list spisa 603-625), u kojem je razliku između bruto plaće koju je tužena obračunala tužitelju za rad u utuženom razdoblju i bruto plaće koju bi mu obračunala za rad u utuženom razdoblju da je osim obračuna plaće za redovno radno vrijeme i evidentirani prekovremeni rad (unutar svakih 24 sata) plaća tužitelju obračunata kao da je radio 16 sati dnevno (24 sata umanjena za 8 sati dnevnog odmora), obračunala na iznos od ukupno 1.931,93 EUR bruto. Na takav je obračun sudskog vještaka dan u nalazu i mišljenju od 24. studenoga 2025. tužitelj je prigovorio i u cijelosti osporio nalaz i mišljenje, sud je od sudskog vještaka zatražio očitovanje, a vještakinja se u svom podnesku od 11. veljače 2026. (list spisa 648-691) detaljno očitovala na sve prigovore tužitelja i zaključno vještakinja navodi da je nalaz i mišljenje izrađen korištenjem svih radnih naloga i evidencija priloženih spisu, na temelju kojih je izvršen izračun dostavljen sudu. Ističe da su prigovori tužitelja u bitnom dijelu

posljedica nedovoljno pažljivog čitanja nalaza, a ne konkretnih računovodstvenih ili matematičkih pogrešaka, te da vještak u cijelosti ostaje kod dostavljenog nalaza i mišljenja. Tužitelj je u podnesku od 25. veljače 2026. ustrajao kod svojih navoda iz ranijeg podneska. Tuženica se na nalaz i mišljenje vještakinje očitovala tek podneskom od 4. ožujka 2026. iako je nalaz i mišljenje zaprimila 10. prosinca 2025., a rok za očitovanje iznosi 30 dana, u svom očitovanju iznijela je nekoliko prigovora te dostavila dokumentaciju iz radnopravnog odnosa za tužitelja za razdoblje 2018. koja je nedostajala u spisu, a prije zaključenja prethodnog postupka joj je bilo naloženo da dostavi istu. Vještakinja je temeljem tako dostavljanje dokumentacije sačinila dopunu nalaza i mišljenja od 17. ožujka 2026. (785-792), iz koje proizlazi da naknadno dostavljena dokumentacija ne mijenja nalaz i mišljenje od 17. studenog 2025. godine u pogledu ukupno utvrđene razlike, već potvrđuje da u razdoblju od travnja do prosinca 2018. godine nije bilo elemenata za drugačiji obračun radnih sati, odnosno da da razlika između bruto plaće koju je tužena obračunala tužitelju za rad u utuženom razdoblju i bruto plaće koju bi mu obračunala za rad u utuženom razdoblju da je osim obračuna plaće za redovno radno vrijeme i evidentirani prekovremeni rad (unutar svakih 24 sata) plaća tužitelju obračunata kao da je radio 16 sati dnevno (24 sata umanjena za 8 sati dnevnog odmora), dakle, za rad tužitelja za cijelog vremena višednevne plovidbe (službe) osim za vrijeme dnevnog odmora u trajanju od 8 sati dnevno (unutar 24 sata) iznosi ukupno 1.931,93 EUR bruto odnosno mjesečno u iznosima prikazanim u Tablici sa lista spisa 623. Na takav konačni obračun utužene razlike u plaći tužitelj nije imao prigovora. Ocijenivši slijedom svega navedenog ispravljeni i dopunjeni nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Martine Maté od 17. ožujka 2026. (list spisa 785-792) stručnim, objektivnim, potpunim, detaljnim i preglednim te sastavljenim sukladno pravilima struke, a sukladno nalogu suda koji je određen temeljem činjeničnih utvrđenja iz ovog postupka konkretno nedvojbenog utvrđenja da je tužitelj efektivno obavljao radne zadatke svog radnog mjesta ukupno 16 sati dnevno odnosno da je unutar jednog dana (24 sata) imao dnevni odmor u ukupnom trajanju od 8 sati, sud je temeljem ispravljenog i dopunjenog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Martine Maté kao nedvojbeno utvrdio da s obzirom na efektivno odrađene sate rada tijekom višednevnih plovidbi u utuženom razdoblju uz pripadajuća uvećanja s osnova rada noću, subotom, nedjeljom, blagdanima i prekovremenog rada tužitelju uz iznos koji mu je po osnovi plaće i naknade plaće tužena obračunala i isplatila za utuženo razdoblje pripada i dodatni iznos od ukupno 1.931,93 EUR bruto poradi čega je ovom presudom tuženoj naložio isplatiti tužitelju zatraženi iznos od 1.931,93 EUR bruto sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na mjesečne iznose razlika plaća osim na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanim u bruto plaći, odluka o kojoj je kamati utemeljena na čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje: ZOO) kojom je propisano kako dužnik koji zakasni s ispunjenjem svoje obveze osim glavnice duuguje vjerovniku i zatezne kamate, a sukladno čl. 29. st. 2. ZOO, čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22) i čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) koje reguliraju visinu zatezne kamate kroz utuženo razdoblje, pri čemu je sud tijekom zakonske zatezne kamate odredio za svaki pojedinačni mjesečni iznos plaće od 16og u idućem mjesecu kao prvog dana po danu dospijeća plaće na naplatu sukladno čl. 92. ZoR. Istaknimo pri tome da sud nije cijenio osnovanim navod tužene da su izvješća po radnim nalogima u kojima je navedeno efektivno odrađeno radno vrijeme sastavljena upravo od strane policijskih službenika

koji su sada tužitelji odnosno svjedoci čime tužena u biti navodi da je u radnim nalogima evidentirano radno vrijeme upisano upravo od samih pomorskih policajaca (ovdje tužitelja i svjedoka), ovo stoga što je zapovjednik broda kao član posade koji evidentira radno vrijeme u pogledu evidentiranja stvarno odrađenih sati rada nedvojbeno ograničen kako unaprijed od strane tužene zadanim radnim vremenom tako i usmenim nalogom nadređenih službenika, a sudu nije niti životno niti logično da zapovjednik broda, ukoliko je stvarno imao tu mogućnost, članovima posade koji su prema nedvojbenom utvrđenju suda poslove svog radnog mjesta efektivno obavljali i izvan određenog i evidentiranog (aktivnog) radnog vremena, o čemu sudu uvjerljivo, životno i logično iskazuju svi saslušani članovi posade, takve sate ne bi i upisao u službenu evidenciju.

9. Odluka o zahtjevima stranaka za naknadu parničnog troška utemeljena je na čl. 154. st. 5. ZPP-a. Visina parničnih troškova je pri tome odmjerena prema odredbama Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23., 107/25. dalje: Tarifa) i vrijednosti predmeta spora konačno određenog tužbenog zahtjeva. Tužitelju je priznato pravo na naknadu troška nastalog po osnovi zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to troška sastava zahtjeva za mirno rješenje spora (1 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 32. toč., 1. Tarife), troška sastava tužbe podnesene sudu 1. rujna 2022. (1 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife), troška sastava prvog obrazloženog podneska kojim se tužitelj očituje na odgovor na tužbu 14. travnja 2023. (1 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife), troška sastava drugog obrazloženog podneska kojim se tužitelj očituje na podnesak tuženika od 17. svibnja 2023. (1 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife), troška sastava trećeg obrazloženog podneska od 25. veljače 2026. kojim se tužitelj očituje na nalaz i mišljenje vještaka (1 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife), troška sastava četvrtog obrazloženog podneska od 30. prosinca 2025. kojim se tužitelj očituje na nalaz i mišljenje vještaka (1 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife), troška sastava podneska od 20. ožujka 2026. (1 x 100 bodova x 50% x 2,00 Eura sukladno Tbr. 8. toč. 3. Tarife), trošak sastava podneska kojim sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka određuje tužbeni zahtjev od 15. svibnja 2026. (1 x 25 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 8. toč. 3. Tarife), trošak zastupanja na pripremnim ročištima održanim 13. rujna 2023. i 28. rujna 2023. (2 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu za glavnu raspravu na kojoj se je raspravljalo o predmetu spora te se provodio dokazni postupak od 26. listopada 2023., 23. studenoga 2023., 14. siječnja 2024., 5. ožujka 2026., 13. svibnja 2026. i 19. svibnja 2026. (6 x 100 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife) i trošak pristupa na ročište za objavu presude 26. svibnja 2026. (1 x 50 bodova x 2,00 Eura sukladno Tbr. 9. toč. 3. Tarife), a što sveukupno uz zatraženi i temeljem Tbr. 46. Tarife pripadajući PDV od 25% te uvećano za materijalne troškove nastale po osnovi provedenog financijskog vještačenja (650,00 EUR + 62,00 EUR) iznosi ukupno 4.524,50 EUR. Nije kao osnovan priznat zahtjev tužitelja za sastav podnesaka od 15. svibnja 2026. u iznosu obračunatom po Tbr. 8. toč. 1. Tarife budući se radi o ostalom podnesku za koji se naknada obračunava po Tbr. 8. toč. 4. Tarife, a ne o obrazloženom podnesku u smislu Tbr. 8. toč. 1. Tarife. Nije kao osnovan priznat zahtjev tužitelja za sastav podnesaka od 21. svibnja 2024., 27. veljače 2025. i 16. travnja 2026. budući u tim podnescima tužitelj sudu dostavlja sudsku praksu iz istovrsnih pravnih stvari, a kako sud osim prava poznaje i sudsku praksu pri čemu se ovdje ne radi o presudama koje su donesene među strankama ovog postupka pa da iste služe kao dokaz u postupku, to sastav ovih

podnesaka nije bio nužan za vođenje postupka poradi čega tužitelj sukladno čl. 155. ZPP ne ostvaruje pravo na naknadu troškova sastava istog. Tužitelju nije priznat sastav podnesaka od 31. siječnja 2023., 4. srpnja 2023., 9. travnja 2024., 23. kolovoza 2024., 13. rujna 2024., 2. listopada 2024., 4. studenoga 2024., 23. kolovoza 2024., 15. travnja 2025., 26. veljače 2026., budući istima tužitelj požuruju postupanje suda, to sastav ovih podnesaka nije bio nužan za vođenje postupka poradi čega tužitelj sukladno čl. 155. ZPP ne ostvaruje pravo na naknadu troškova sastava istih. Nadalje nije priznat sastav podneska od 20. ožujka 2026. u iznosu obračunatom po Tbr. 8. toč. 1. Tarife budući se radi o ostalom podnesku za koji se naknada obračunava po Tbr. 8. toč. 3. Tarife, a ne o obrazloženim podnescima u smislu Tbr. 8. toč. 1. Tarife. Nadalje tužitelju nije priznat trošak sastava podnesaka od 2. travnja 2026. budući je tužitelj navode iznesene u istome mogao navesti i u ranijem podnesku od 20. ožujka 2026. Tužitelju sukladno čl. 151. st. 3. ZPP pripada pravo na zatraženu zakonsku zateznu kamatu na priznati mu iznos parničnog troška tekuću od dana donošenja ove odluke do isplate.

U Zadru, 26. svibnja 2026. godine

Sudski savjetnik
Matej Zurak

Sudac
Marko Baraka

Uputa o pravnom lijeku:

Stranci koja je pristupila na ročište za objavu, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu je uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu nije uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana dostave pisanog otpravka presude. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku (nije obveznik plaćanja pristojbe za presudu),
2. Tuženoj po ODO GUO Zadar.

Broj zapisa: **9-30888-87b35**

Kontrolni broj: **0f9d6-db7f0-1219e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.